

Sy-li spěwał,
Pilnje džěłaš,
Strowja ée
Swójbny statok
A twój swjatosok
Zradny je.

Za staw sprócný
Napoj mócný
Lubosć ma;
Bóh pak swěrný
Přez spař měrný
Čerstwosć da.

Njeh ty spěwaš,
Swěrnje džělaš
Wšědne dny;
Džeń pak swjaty
Duši daty,
Wotpočń ty.

Z njebjes mana,
Njeh éi khmana
Žiwnosć je;
Žiwa woda,
Kiž Bóh poda,
Wokřew ée!

F.

Sserbske njedželske lopjeno.

Wudawa so kóždu sobotu w Smolerjez knihiczišczerńi w Budyšinje a je tam ja schtwórtlětnu pschedplatu 40 np. dostacž.

Sswjedžeń semrjetnyh.

Sebr. 4, 9—11.

„Se hišcže druhi šabatny wotpocžinł wostajeny Božemu ludu“, njeklinči to kaž synł slotyč swonow do nascheho khudeho semsteho žiwjenja? Wschudžom, hdžež hladaš, wošebje w našchich dnjach, njeměr! A dha reka nětko s Božeho šłowa: wy dusche, kiž měr trjebacže, njedyrbicže podarmo pytač; wy dyrbicže wotpocžinł namafacž, pschetož je hišcže druhi šabatny wotpocžinł wostajeny Božemu ludu. Ale žyle wošebitu waznosć ma tuto šłowo tola na šmjertnej njedželi! My stupimy w duchu k šmjertnym ložam a k rowam šandženeho lěta. A dha woczini šo pola tak někotreho row we wutrobje. Tón jedyn šo prascha: Anježe Božo, czohodla šy nam macž rubit? Šchtó budže šo nětko ša džěczi staracž? Abó jena druha: czohodla dyrbjesche našch nan, kiž šo tak šwěrnje ša šwoju šwójbu starasche a džěń wote dnja jeno ša naš džělasche, tak šahe wumrjecž? A tak dže dale s njelicžomnymi praschenjami. To wšchitko štaja šo nam džěnša na šmjertnej njedželi psched dušchu, a tak derje nam tehodla čini, hdžž reka:

Se hišcže druhi šabatny wotpocžinł wostajeny Božemu ludu.

Š tuteho šłowa chzemy šebi džěnša

1. wucžbu, 2. troscht a 3. napominan wšacž. —

1. Šich wjele pytaja w našchich dnjach wotpocžinł a měr tu na šemi a tak někotry ma hacž do šmjercže nadžiju, šo tola raš tu na šemi wotpocžinł namafa. Džělacžet

praji: hdžž šym šwoje džěczi woczahnył, hdžž šu se šchule, šo móža šame něšcto šašlucžicž, a hdžž šym šebi tež něšcto nalutował, potom chzu ja wotpoczowacž, potom halle chzu w měrje šwoje žiwjenje wuzimacž. Ale pschezo šašo dyrbimy šhonicž, šo šu to jenož šony. Šak to nje-doczakamy, abó je-li jedyn tutón wotpocžinł kónž dozpił, dha reka pschezo šašo: Nasche žiwjenje je próža a šchidwa. Šaj, tu na šemi žadyn měr a wotpocžinł njeje; ale hdžž niž na šemi, dha šnadž pod šemju? My mjenujemy tola to měštno, hdžež budža tež naš junu šhowacž, měštno měra, a na pomnikach šteji: tu wotpocžuje w měrje, tu wotpocžuje wot šwojeho džěla! Šaj, tam wotpocžuja tež po tak někotrych starosčach a šhorosčach, wotpocžuja wot nušy tuteho šwěta. Ale je to wšchitko, šchtož mamy wot próžy tuteho žiwjenja, měr w rowje? Njebje to šrudny troscht byl, šrudny wotpocžinł kónž dusche, šotruž je Bóh k šwojej podomnosčzi štworit? Šašnik šo prascha: Šdže namafa duscha domišnu a wotpocžinł? a našche wotmol-wjenje reka: tu njeje, ale horjekach we wěcznym šwětle. Šaj, horjekach w njebjěšach, tam je našcha domišna, tam budžemy, kaž našch tekst praji, runje jako Bóh něhdy wot šwojich skutkow, tež my wotpoczowacž wot šwojich skutkow. Ale budža to wšchitžy? Ně, jenož Božemu ludu je druhi šabatny wotpocžinł wostajeny. Měr a wotpocžinł w rowje je kóždemu postajeny, ale w njebjěšach jenož wěštemu džělej człowještwa. Boži lud to šu w nowym šlubje šchescženjo, a tež jenož čzi, kiž šwojemu Bohu žyle pschisłuscheja, kiž šwojeho Boha lubuja a jemu šluža: Woni jenož móža

wyścak: Chrystuś je moje žiwjenje a šmjercz moje doby-
cze! Woni móža prajic: mje chze węczna luboscź pschi-
wsacz. To je nascha wuczba, a s teho pschińdze nam trošcht
sa naschich lubnych semrijetnych.

2. My šo šnadź dženša praschamy: Esu tež naschi
lubi, w tym Anjesu wuſnjeni, saschli do węcźnej sbóžnosće?
Węcze šu tež naschi lubi hrěschili, ale my nješmemy tola
na jenotliwe hrěchi hladacz, ale wjele bóle dyrbinym šo
prashecź: Schto wobknjeješche jich wutrobu? Esu jeno
tutón šwět lubowali, potom je czeźto, pschi rowach trošcht
namafacz. Běšche jim pať Bóh tón Anjes to jene a wscho,
šu jeho pytali, potom wěmy, šo šu nětko žiwi w šabat-
nym wotpoczinku, kiž je wostajeny Božemu ludu. Dha
móžecze tež wy šrudzeni wješele horje hladacz k njebjeskim
wyškoszczam. Wyšleče jenož na to šbože, kotrež móža
nětko wužiwacz! Tu šu šo bėdžili, tu dyrbjachu šo prózo-
wacz; tu šu czerpili, ach, kať czeźto bėšche to ša tať nětko-
treho naschich lubnych, ale nětko šu wumóženi! Nětko móža
šo njebjeskich wješelow wješelicź, nětko móža widžicź, šcho
šu prjedy jenož wěrili, widžicź wošebje teho, do kotrehož šu
tu na semi wěrili, šwojeho Anjesa a Šbóžnika Jesom
Chrysta! Haj, kať sbóžni šu tola naschi lubi, w tym
Anjesu wuſnjeni! To je nasch trošcht na šmjertnej nje-
dželi. A nětko hladajmy hišcze na napominanje, kotrež
nam s nascheho teksta napschecziwo kliczi.

3. Tať někotry mēni, šo je jara lohko, šbóžny bycź.
Wón šebi myšli, šo je šbóžnosć herbstwo, kotrež dyrbi
kóždy dostacz, šo trjebamy jeno wumrjecź a potom ma
Bóh tón Anjes tu pschišluschnoscź, nať pschiwsacz do nje-
bjeskeho kralestwa. Tehodla šu tajzy pschezo s mērom a
šo dale nještaraju. To je tež mēr a wotpoczink, ale niž
wotpoczink Božeho luda. To je mēr tamneho bohateho,
kiž prajesche: Nětk, luba duscha, jěš a pij a budź wješela,
pschetož ty mašch wscheho došč. Pschecziwo temu praji nasch
tekst dženša: Šhwatajmy teho dla ša tym, šo bychmy nutz
pschischli k temu šabatnemu wotpoczinku. A šo bychmy
nutz pschischli k temu prawemu šabatnemu wotpoczinku,
dha dyrbinym haťle ras wonpschińcź s wopacźneho wēra,
my dyrbinym pschińcź do njemēra tamneho jastnika w Šilippi
a šo prashecź: Schto dyrbju cžinicź, Anjeze, šo bych šbóžny
byť? Ach, šo by nať dženšnišcha šmjertna njeđzela do
tajšeho njemēra pschinješla! Šmjertna njeđzela dopomina
nať na naschu šmjercź a pschiwoła nam: Dženša, hđzež
hišcze žiwy šy, wobrocź šo; šchtó wē, kať blisko je twój
kónz a hacź móžesch jutšje hišcze k šwojemu Bohu šhwa-
tacź! Haj, šhwataj dženša hišcze, šo móžesch šwojich
lubnych w njebjesbach šašo widžicź; pytaj ša nimi šlėdžicź,
pschetož kať šrudnje by bylo, by jenož jim něhdy na po-
šlednym dnju Jesuś Chrystuś pschiwołať: Bójce nětko,
wy žohnowani mojeho njebjeskeho Wótza, wy dyrbicze
njebjeske kralestwo herbowacz, a tebi by napschecziwo klic-
czalo: Dži nutz do węcźneho šatamanšwa! Tehodla chzemy
šańcź k tutemu šabatnemu wotpoczinku! S tym šłowom
chzemy štipicź k rowam šwojich lubnych, ale my njechamy
dele hladacz do cžēmneho roma, nē, nasch Anjes a Šbóžnik
Jesuś Chrystuś je tola šmjerczi mōz wsat, a jeho dobycze
je nasche dobycze; my chzemy pschi rowach horje hladacz
k njebjeskim wyškoszczam. Še hišcze druhi šabatny wot-
poczink wostajeny Božemu ludu, s tutym šłowom chzemy
tež dale žiwi bycź tu na semi, chzemy, hdyž nam hušto
czeźto je, šo pschebėdžicź psches žiwjenje. S tutym šłowom
chzemy horje hladacz k njebjeskam, tam, hđzež šu naschi

lubi, w tym Anjesu wuſnjeni, hromadze žiwi, tam, hđzež
na nať cžakaju. Budź šczerplivy, cžakaj jeno, šnadź dołho
wjazy njetraje, dha reka tež pola tebe: Wšichtr tu je, a
tebe woła! Budź šwěrnny hacź do šmjercze, dha chze
Bóh tón Anjes tež tebi kónu žiwjenja dacź.

Šamjeť.

B.

Nješmjertnosć.

O rjana wěstosć nješmjertnosće,
Ty šahroda we puščinje,
Ty žórlo šbóžnej' wješelosće
A jašne škónzo w šmjertnej cžmje,
O woschewjenje njebjeske:
Ša s džaka šylsu witam cze.

Do procha ššchaje wožoltnjene
Wět' našymški wschē ššcžicžka —
Te, te šu k tlačzu położene
A žiwjenje wjaz njewidža;
Nať pať tu wušywa Bóh šam
A hromadzi nať k węcźnym žnijam.

Kať dželenje nať mohťo štužicź
We šachodnosće pschebytku?
Ššmjercź k žiwjenju nam dyrbi šlužicź
A kónu podacz njebjesku;
Haj, s kóždej' šylšy dželenja
Kcze w njebju róža wješela.

Wjelcź, tyšchna šščžba, žaťosčjenje,
Kow šwojich mornych nješthowa;
Šim ššhadža rjenšche wotucženje,
Ššmjercź wjaz njeje psches ššchrysta;
My nješmjertnosće džeczi šmy —
Tam horkach šo šať widžimy!

Handrij Zejleť.

Prawe wumrjecze.

Šbóžny ššchescžijan, na czežšim ššorołožu ležazy, bu njejabzy
wot wulkeje hrosy psched bliškej ššmjerczu šajaty. We šwojim
ššyšku a wutrobinytm njemērje šo wón pocža cžišche pschi šebi
modlicź. Pschi tym pať wuſny a šo špizy žyle radošnje ššmēto-
tasche. Šašo po šhwili woczi šašo wotewri, wón šradnje wołolo
šebje hladasche. Pschitomni šo tehodla wopraschachu, hacź dha je
jemu šnadź lepje, dokeľž ma tajki wješely napohlad.

Duž wón powjedasche: Ša mējach runje rjany ššón. Ššchtrjo
jandželjo pschi mojim ložu ššejachu. Ššrēni mējesche rubjeschko
we šwojej ruzy a šštrje mi pót s cžola, prajizy: „Bóh tebi wšchitke
ššylšy s twojeju woczow wutřeje.“ Druhi mi ššelenu palmowu
halosu poda a džesche: „Ty ššy nětk pschewinyť.“ Ššeczi mi kónu
nad hłowu džeržesche s tymi ššłowami: „Ty kónu žiwjenja do-
šštanjesch.“ Ššchwórtly pať mi woczi s nēžnej rutu šandželi a pschi
tym rjetny: „Žalosć, horjo, hubjenstwo nětko ššbóžnje šššnczi šo.“

F.

Luboscź.

W naschim cžaku je waschuje, šo šo s kwětkami a wēnzami
pschi pohrjebach wulzy jara pchuje, druhdy ššamo w tajkej mērje,
šo dyrbja šo wone s wošebinytm wosom na pohrjebnišcžo dowjesč.

Ššedyn ššlawny filosa nēhdy džesche: „Bychmy-li my šwojim
lubym, tať dołho hacź mjes nami pschebhwaju, pucź tať s kwětkami
posčelali, kať šmy šwuczeni, jich rowy s nimi krywacz, kať wjele

šbožownišcho by šo jich žiwjenje rošwilo, tak wjele hórkich porokow mohli šebi my po jich šmjerczi salutowacz!" Šchtož šmy pak na žiwnych šakombžili, njemóžemy po jich šmjerczi wjazy dobre ščinič. My móžemy jeno Boha wo wodacze prošec a pšichodnje tych, kotriž nam šawostachu, čžim bóle lubowacz, pošluchawšchi hlošu teho, kotriž je šwoje žiwjenje š lubošče š nam woštajil a nam pšchwoła: „Nowu pšchilasnju dam ja wam, šo byšcže šo mješ šobu lubowali, kaž ja waš lubował šym.“

Wšech ty šnano, tak dolho je čži hišcže špožcžene, lubošč wopokafowacz? Šak dolho čži twoji lubi šdžerženi woštanu? Nješpomináš na to, tak woni wot dženkš hacž do jutšje tebe šnano šameho šawostaja? Čžyž ty šnadž, šo by šebi pšchi jich rowje prajicž dšrbjal: Ša šym jich pšche mało lubował; ach, tak hušto bčch hñewny, wobužny, šymny, haj twjerdy pšhecžiwu nim!

Mój pšhecželo, kóždy kóčž, hdyž šacžuwáš, šo šo hñew w twojej wutrobje šbcha, šo šo twoje čžolo pošhmurja a šo tebi njeluboščiwne šłowo na jasył čžiččži, potom pomyšł: To wošo, do kotrehož dženkš hladam, šnano jutšje njebještu jašnosč widži; tehodla čžu lubowacz a lubošč wopokafowacz, kaž dolho šo mi to hišcže špožcži.

Haj, njech ty šwernje lubujesh,
Tak dolho hacž to šamožesh:
Ša hodžin pšchindže šawšcže,
Šdžez w šylšach štejšich pšchi rowje!

F.

Ša žarowazy dom.

Šap. štutki 20, 10.

(K. Gerol.)

Hladajcže šo hary,
Šdžez šchtó wušnył je;
Šdžez ma šwoje mary,
Mjelcžo šdychujcže.
Šeho merné kožo,
Španje pošlednje
Tu wot Duchš Božoh'
Budže šwječžene.

Njedajcže tež ženje
Ššlyšhecž škwilenja,
Pšches to wotšwječženje
Šmeje šwjatniza.

Čžejcže Božu radu
A šo ponižcže,
Šhwalcže Božu hnadu,
Šunjež pšakacže.

Šorde wušot'wanje
Nješpšisteji šo,
To tež njeje šhmane
Ša domčž morweho.

W modlitwje šej prajcže:
Ššmjercž tež našch pucž je!
Čželo šeni dajcže,
Duch pak š Bohu dže.

Ach, na žarowanje
Žanu hoščinu!
Njej' wam harowanje,
Picže š štróženju?
Šchleńza w wašchej ruzh
Wšcže tšchepjeze,
Wopomnicže dužh
Čžerwjow točženje.

Pšchi nanowym rowje
Ach, šo njewadžcže,
Prajene je w šłowje:
Wšcho je šachodne.
Njež tym w šmjertnym rubi
Španje šadžewa,
Šajke džecžo šhubi
Božohnowanja.

Nječžinčže wšchal haru,
Šdžez tu šrudža šo,
Šo waš njepošwarju
Boži jandželjo.
Šary došč je druhdže
A lóšcht žiwjenja;
Šdžez je šmjercž, tam wšchudže
Wycž ma čžiščina.
Šurij Bróšt.

Šadobny lškar.

Lškarjo dšrbja hušto, runje kaž wojazy, we wufonjenju šwojeje pšchibšuschnošcže šmjerczi do woczow hladacz — woni šwoje žiwjenje tak-rijz w šwojimaj rukomaj nošcha a šo hušto wošrijedž šwojeho džela se šmjercžu pšchekšwatuja.

Tak nahle bu ras tež wurjadnje wuštojny lškar wot šmjercže precž šhrabnjeny. Džecži jeneho ašhla wulkeho mšsta buchu po rjadu wot nawalneje, ale njewušlšdžomneje šhorošcže šnadpadowane, kotraž wjele š nich w bčhu mało hodžin mori. Dr. A. porucžnosč došta, šo by pšchicžinu epidemije wušlšdžil. Šbn bšche hnydom teho mšjenja, šo šu šo w hajenju štrowoty štrašchne šmyłki štake, a pytašche pšchicžinu w šastaranju š hubjenej wodu. Š heroištej došladnošču šo wón džela pšchimašche. Šbn njepšchijomne pšchepšytowanje wodomóšstwa druhim njepšchewoštaji, ale šam šchšcž hodžin šwojeje njedžele na tole wušlšdženje naloži a škončnje šwoje mšjenje wobšrucžene namaka.

Šotom wón čželo jeneho dželcža, na tule šhorošč šemrjeteho, pšchepšytowašche, pšchi čžimž jemu jena jehla poršt praweje rufi našchtrabny. Šole šnadne šranjenje bč š pšchicžinu jeho šmjercže. Šlorjazh jčd šo pšches žyle čželo roššchšeri, a wob tydžen bč tole drohotne žiwjenje w šlužbje čžlowškeje lubošče a wšdomštwu woprowane.

F.

Njedželu šemrjetnyh.

We Božim mšrje špicže,
Wy drošy šemrjeczi!
Džak do rowa našch wšmicže,
Njež šylša šyboli.
Wy šbože našche bšcžcže
We čžafnym pšchebhtu;
Ach, šo Wy wot naš dželcže,
Šo rudži wutrobu.

Wot Bohš wotwołani
Do jeho krašnosčcže,
Šcže Wy nšł kónowani
We draščcže prawdoščcže.
Šam dušcha šbožnošč šłodži
We hštach Šalemškich,
Ššo š jandželemi wodži
Šo honach jašnišchich.

D Anježe Šesom Šhryšcže,
Njež ša naš wumrjet šy,
Šam na šwecže šo štyšcže,
Nječ š Tobu wumrjemy;
Dža šašo wohladamy
Tyč, kiž nam šemrjechu,
Šich š Tobu wšcžnje mamy
A šbožnošč njebještu!

K. A. Fiedler.

Šubujcže šwojich njepšhecželow.

W lšku njedaloko ruškeho mšsta Šinska leželšche šamotna hajštomnja. Wššokš čžorne šchmrški ju wokoło wobštejachu. Šwone bčhu pršnje šapoczatki wulkeho lška, kotriž šo wot tam do wšchčch štron wušpšchšcžerašche. Dušchne a wotšchewjazze bč, šo w lšcžu pšchi šłoncžnej horzocže w šhłódku lššnych šchtomow pšchekšhadžowacz a na čžichi pišchpot liščow, wot šaduwazeho wššika šo hibazyč, pošluchacz, abo myšlicžkam pšchi brjosy maleje ršcžki hracz dacž, kotraž bšrbotajo a pluškotajo po lukach bčželšche, šo by šo š řeku Šripjetom šjednocžila a wjele mil pšchebžiwšchi, šo do wulkeho Dnjepra wuliwala. A šašo w šymje, hdyž bčhu šo hona bčly šchat woblekke, a řšaty raššchi wštr wujo njemdrješche, bšche tak dušchne a čžoplo w ššhowanym lšku, kotrehož čžemna šelenina šo wot šwšcžateho bčleho šneha lubošnje wotšbchašche.

Tam w khezzy hajnik Esaburow je swojej mandzelskej Digu a j peknymaj dzesczomaj, kotrejuz be Boh mandzelskimaj darik, bydleche. Hajnik be wustojny, pilny a swerny muž we swojim fastojnstwoje. Jeho pschedstajeni jeho wysofo wazachu a jemu to tež pschi kóždej skladnoscy pokazowachu. Wón mějesche dobru msdu, taf so so wo wšchědny khlěb staracz njetriebasche. Lěp be jeho radošč a wjekele. Wón jón j njespróznowej starosczimowšču a woporniwej sweru hajesche, a nadobna hońtwa be wjekele jeho wutrobny. Mandzelska Diga be swojemu mužej pscheczelnima a lubosczima pomozniza. Wona wšcho czinjeseche, sčtož mōžesche jemu na woczomaj wothladacz, so by jemu wobczěžnoscy jeho powołanja polóžila, jeho dom porjensčila a jemu žiwjenje pscheklōdczaka. Taf bēschtaj mandzelskaj w najšbožowniškej pschesjenoscy žiwaj. Džesczi, sčescz-lětny hólczez Alexis a sčthrilětna džowcziczka Marija, bēschtej staršchaju najbohatschi poklad a najwjetšcha radošč. Maču hajnikownu lubosne sbože wobdawasche. Esaburowej njebe trjeba, žebi j wonka doma sabawu pytač a taf mjenowane swjēhlenje droho saplaczicz. Semu be najlěpje, hdyž mōžesche doma mjes swojimi wot džela swojeho powołanja wotpocznyč a so nad kłōdkim powjedanjom abo wustocznyimi hrajemi swojich džeczi wjekeleč.

Tola kaž be žamo do paradisa sly had sajel, taf be tež tu kłōč a hida, kotrejž czichi mēr hajnikownje druhdy kažesčtej a lubosnemu sbožu mandzelskej hrožesčtej. W žužodnej wšy, hdyž mača žyrkwiczka stejesche, do kotrejž njedzelu khodžesčtaj, bohatty mlynk Kopyl bydleche. Hajnik a jeho mandzelska a mlynk bēchu psched lětami w młodoscy žužodne džeczi byle. Čzi tšjo bēchu wšchědnye mjes žobu wobkhadželi, hrajali a do sčule hromadže khodžili. Hólzaj bēschtaj Digu kaž swoju kotru lubowaloj a jedny druhemu na pschemo hladaloj, ju sčhitowacz abo jej nēlajke wjekele pschihotowacz. Sčulu wukhodžiwšchi bēschtaj młodženzaj do zusby sčloj, so bysčtaj wustwolene powołanje nawukloj a so w nim wuwczowaloj. Po dolhim dželenju bēschtaj so sažo do swojeje domišny wrōcziloj. Esaburow be hajnik fastojnstwo dostač, kotrež nētko fastawasche. Kopyl be žebi wulki mlyn wo wšy kupil. Taf bēschtaj žebi wobaj statok saložiloj a bēschtaj potom psched towarščku j młodych lēt stupikoj a wo jejnu ruku prošyloj. Diga be so sa hajnika rošbudžila, kotrehož jeho pscheczelnihewo a lubosneho waschnja dla lubowasche. Mlynk wot teho čaža sabycz njemōžesche, so be Diga jeho ruku wotpokasala a jeho towarščkej přednoscy dača. Wón so njebe wōženil, dokelž be wobras jeho towarščki j młodoscy nje-wuhajnje w jeho wutrobje živy. Stara mōrczata čzeta jemu hospodarsčtwu wobstarasche. Wón pak be čzmowy a njespokojny žam sa so živy. Se sawišczu a hněwom cziche lubosne sbože mandzelskej wobkēžbowasche, kotrajž bēschtaj jemu ras taf blisko staloj. A sčtož mōžesche žebi jeno jeho kōstna, worakawa wutroba wumyšlicz, to czinjeseche, so by mēr jeju doma kašyl a sbožo jeju mandzelsčtwu a žiwjenja sniczil.

To be, sčtož be sprawnemu hajnikaj a jeho žonye hižom nē-kotru hōrku hodžinu pschihotowalo. Wonaj wobžarowasčtaj, so be so nēhduschi swerny towaršč a pscheczal j jich młodoscy taf rošlō-bjenty wot njeju wotwobročil, a so jeho wutroba j hōrkošču a hibu pscheczimo nimaj napjelniča. Pschezo a pschezo sažo spytowasčtaj, j pscheczelnym napšcheczō-pschihōženjōm jeho twjerdu, sa-žaklu myšl smjehczicz. Jeju prózowanje be a wosta bjes wuspěcha. Kopyl kōždy kōč ruku pscheczelnoscy, jemu posticzeno, wotpokasa a kōždu luboscy, jemu wopokasano, j čzim wjetšchim njepšcheczelsčtwom saruna. Taf dyrbjesčtaj so hajnik a jeho mandzelska wšcheho wobkhad a Kopylom smintyč, so bysčtaj jeho psches to hisčezje bóle njerosnjemdriloj, a žebi jenicžy na to myšlicz, taf bysčtaj so jeho njepšcheczelných nadpadom, kotrež so pak tajnje pak sjawnje pokazowachu, wobróloj.

Hdyž tež mlynkome njepšcheczelsčtwu mandzelskimaj wjele starosczow a tšchnoscy czinjeseche, dyrbjesčtaj to nētko nad wjele wjetšchimi starosczemi sabycz. Be w lěcy 1830. Sly, hōšbnny hōšč tehdy j narašchich krajow pomalu njepšchestawajzy psches wšy a města do Europy čzhnjeseche. Be to cholera, tamna hōšna khorošč, kotraž strach a hōsu roššchēri, hdyž so pokasa. W lěcy 1829 be w Chinje a Persiskej sakhadžala a wjele tyžaz čžlowjekow sa kōtki čzaž saniczila. W nalěcy 1830 be so do Ruskeje dača, hdyž so we wullich městach sažydl a wšchědnye wjele woporow žadawche. Wōjna, kotruž tehdy Rusy pscheczimo sbežkarskim Polakam wjedzechu, sčej khoroščy nowy a sčchēroki pucz wotewri. S ruskim wōjkom wona do Pōlskeje a nawjeczorných provincow wulkeho ruskeho khezorstwa pschiczeze. Najstrowschich a najšylnišchich mužow wona runje taf kaž nēžne žony a holzy šhrabny. Wona džeczi a sčchědžimow, bohatty a khudnyh bjes rošdžela žadawche. Wšcho psched hōšbnym hōščom tschepotasche, kotryž kaž žadlawy žmjertny jandžel psches kraje čzhnjeseche a so do hrodow, domow a khezow dohwawasche. Wšchē mōžne žrēdky so nalozachu, so bychu so jeje pschithada wobróli a so psched nej sčhitowali. Mjesy krajow, městow a wšow buch so strážemi wobkhadžene a sawrjene, so by ničto j města, hdyž be so hižom khorošč sahnēšdžila, njepšchischol a khorošč žobu njepšchinježl. Wšchē twory a listy so kadžachu, so by so na tajke waschnje mōž nafažliwoscy saniczila. Ženotliwe žwōjby so žame wot žužodnych domow wotšamtnychu. Wšchōn wobkhad so hacžesche, wšowanje pschesta, so by žebi cholera, kotraž sa nim pschihōžje, nowe pucze njenamakala. Tola wšchē wumyšlene a wumudrowane žrēdky bēchu podarmo. Worakawa khorošč wšchē naprawy pschemō a wšchē sawjeradla pschekoczi. A runje pschehnata bojoscy a strach bēschtej hōšbněj kšchidle, wot kotrejuž so wona dale njescz dawasche.

(Pschichodnje dale.)

Wšchelake j bliska a j daloka.

— Sańdženy tyženi žwjeczesche knjes archidiaconus Guda, kotryž je j jeniczkim žerbiskim duchownym w Lubiju, žwōj 40 lětny fastojnik jubilej. Wot wōžady so dolholětnemu žwěrnemu duchow-pastyrzej wšchelake wopokasma džakowneho pocžesczowanja dostachu.

— Wotmyšlilo je so, najstaršche žyrkwinske knihi sakšich wōžadow w statnym archiwje w Draždžanach khowacz, so bychu wšchemu strachu šhubjenja a saniczenja wukhowane byle. Žedna so wo žyrkwinske knihi hacž do lěta 1751, wo kotrychž ma so w bēhu tuteho měžaza powjescy do Draždžan dacž.

— W Hamje je w podsemskich podkoptach wohen wudyril. Psches 350 dželaczeryjom je kōnz wšalo. Hacžrunje buch wšchitke mozy napinane, jich žmjerczi wukhowacz, bēchu tola wšchitke prózowanja podarmo. Wšchubžom po naschim wōžnym kraju so žmilne dary šbēraja sa wbohe žwōjby, kotrež žu taf nahle swojeho sa-žtararja šhubile.

— Hdyž njewēra na jentym bofu na naštrōžaze waschnje pschibywa, je tež na druhim bofu j radošču pōšnawacz, taf tež žyrkwinska myšl roščezje a pschibywa. Sa to je rjane dopokasmo, so licžba Božich domow w naschim wōžnym kraju kōžde lěto roščezje. Taf je so wot oktobra 1907 hacž do septembra 1908 1167 nowo-, pschē-a wutwarow Božich domow dokonžalo a sapočžalo.

Daliske dobrowolne dary sa wbohe armeniske žyroty:

Njemjenowanj j tym pschispomnjenjom j pōstom pschipōžlal: Sa mojeho žyna Bohu žubjenty dar 5 hr. — np. W mjenje wobohich žyrotow wutrobny džak.

Gólcž, redaktor.